

spraakwater in." Mevrouw Noordhuijs wenkte Leentje en Mientje bij zich; zij oefende steeds een soort patronaat over jonge meisjes uit; gaf haar, ongevraagd, goeden raad en trachtte, onder het aannemen van een moederlijk wezen, achter haar geheimpjes te komen. De jonge meisjes lieten echter in den regel niet veel los; de nu eens te vrije, dan weer ongewettigd preutsche manieren der bevallige weduwe trokken haar over het algemeen weinig aan en zij waren tegenover den vaandrig Hofland veel mededeelzamer dan tegenover deze hare geslachtsgenoot. Zoo ook thans; het plagen met den officier beantwoordde Mientje slechts door een stijf: „O, mevrouw! wij denken niet aan elkander," terwijl het brutaler Leentje, na herhaalde desbetreffende toespelingen, met een stalen voorhoofd verklaarde, geen enkelen Amsterdammer, laat staan een Amsterdamschen Lutheraan, te kennen.

Steeds rumoeriger weerklonk het gesprek der heeren in de tuinkamer; mevrouw van Arken begon nu en dan het hoofd er heen te wenden. Zij werd in beslag genomen door hare jufferlijke vriendin, die niet ongaarne de meisjes uit hare nabijheid verwijderd zag; juffrouw Doorzicht gevoelde den jaloerschen tegenzin, dien bekoorlijk ontluikende jeugd aan gedwongen ongepaarde volrijpheid pleegt in te boezemen en vooral na de blikken, aan tafel door de jongelui op haar geworpen, achtte zij het veiliger zich niet te veel in dezer gezelschap te wagen. Zoo ging het haar overal; de telgen der vriendinnen harer jeugd dweepten met juffrouw Doorzicht zoolang ze nog kinderen waren en af en toe door een geschenk van hare hand verblijd werden, doch nauwelijks tot jongedochters en jongelingen opgewassen, keerden zij juffrouw Doorzicht den rug toe. Daarom zocht zij, nog meer dan vroeger, troost in lange betoogen en logische redeneeringen; thans had zij mevrouw van Arken aan het lijntje, die schertsend had gezegd hoe haar man gewoon was als zijne meening te uiten, dat vrouwen veel praten, veel dwalen en veel veranderen. Juffrouw Doorzicht kon dit allermintst toegeven en ving aan, de luchtig te berde gebrachte opmerking op hare gewone zwaarwichtige wijs te behandelen: „Wel melieve! ik geloof dat uw echtgenoot zich hierin ten eenenmale vergist en dat zulks alleenlijk te verklaren is door de grovere geestelijke bewerktuiging van het geslacht, waartoe hij zelf behoort. De fijnere aandoenlijkheid der vrouwelijke zenuwen, de teederheid van haar hersengestel, brengen een lichtheid van verbeeldingskracht voort, die den mannen niet alleen onbekend is, maar ook hun geloof steeds zal te boven gaan. Indien zij nog nauwelijks durven denken, kan de vrouw reeds beweren en spreken; wanneer zij beginnen een kwijnend schemerlicht te zien, wandelt de vrouw reeds in het volle daglicht en kent geen twijfeling meer. Vandaar ook . . ."

„Architofel . . . kop van Barneveld . . . zwadder . . . schurfte schapen . . ." klonk het, thans volkomen verstaanbaar, uit de tuinkamer boven de gesprekken der dames. Mevrouw van Arken verbleekte; zij had, al zou ze het nooit erkend hebben, erg tegen de partij opgezien, doch nu deze zoover zonder ongelukken gevorderd was, had zij gehoopt dat het ten einde toe voorspoedig zou afloopen. En nu was alles weer mis! Wat hadden de heeren ook zoolang na te tafelen?